

Sygn. akt III KRS 22/15

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Halina Kiryło

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania Prezesa Sądu Rejonowego w [...] od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 stycznia 2015 r. w sprawie przeniesienia sędziego T. N. w stan spoczynku, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 czerwca 2015 r.,

odrzuca odwołanie i odstępuje od obciążania odwołującego się kosztami postępowania przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 16 stycznia 2015 r. Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła przenieść T. N. - sędziego Sądu Rejonowego w [...] w stan spoczynku z dniem podjęcia uchwały.

W uzasadnieniu wskazano, że Zespół Rady, podejmując decyzję dotyczącą rekomendacji Krajowej Radzie Sądownictwa przeniesienie sędziego T. N. w stan spoczynku, miał na uwadze zły stan zdrowia sędziego, którego potwierdzeniem jest orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 21 lipca 2014 r. oraz orzeczenie komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 września 2014 r., z których wynika, że aktualny stan zdrowia sędziego T. N. nie pozwala mu na wykonywanie obowiązków sędziego. Zespół stwierdził również, że uchwała podjęta jednogłośnie przez Kolegium Sądu Okręgowego w [...] z dnia 19

listopada 2014 r., nie może stanowić przesłanki obciążającej wnioskodawcy, tym samym nie może być podstawą do odrzucenia wniosku o przeniesienie go w stan spoczynku. Niewskazanie faktycznej przyczyny przez lekarza orzecznika, a następnie przez komisję lekarską, dotyczącej niezdolności do pracy sędziego T. N. jest wyrazem tajemnicy lekarskiej oraz ochrony danych osobowych. Zauważył też, że art. 70 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 427, dalej u.s.p.) nie nakłada obowiązku podawania przyczyny niezdolności do pracy sędziego przez lekarzy orzeczników Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a jedynie stanowi o stwierdzeniu niezdolności do pracy. W tej sytuacji Zespół uznał, że wniosek sędziego T. N. o przeniesienie w stan spoczynku złożony w trybie art. 70 § 1 u.s.p. zasługuje na uwzględnienie.

Krajowa Rada Sądownictwa, dzieląc ustalenia i wnioski Zespołu stwierdzającego, że zaistniały przesłanki do przeniesienia sędziego T. N. w stan spoczynku, na podstawie art. 70 § 1 u.s.p., jednomyślnie (14 głosów „za”), podjęła uchwałę o przeniesieniu go w stan spoczynku z dniem podjęcia uchwały.

Odwołanie od powyższej uchwały wniósł Prezes Sądu Rejonowego w [...], opierając je na podstawie art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714 ze zm.), tj. naruszenia prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy: art. 70 § 1 u.s.p., przez błędną jego wykładnię polegającą na zawężeniu postępowania dowodowego wyłącznie do orzeczenia lekarza orzecznika i komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, bez ich niezbędnej weryfikacji innymi dowodami; art. 38 ust. 1 i ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, przez uwzględnienie wniosku, który nie zawiera uzasadnienia ani załączono do niego szczegółowego zestawienia okresów niepełnienia służby oraz zaświadczeń lekarskich i orzeczeń dotyczących stanu zdrowia sędziego; „art. 41 ust. 1” ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, przez przeniesienie sędziego w stan spoczynku „w stopniu uniemożliwiającym weryfikację zapadłego rozstrzygnięcia”, a także na podstawie art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, tj. naruszenia prawa materialnego: art. 70 § 1 u.s.p., przez

niewskazanie, czy przyczyną trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego jest choroba czy też utrata sił.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego oddalenie w całości jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

W odpowiedzi na odwołanie wnioskodawca T. N. wniósł o odrzucenie odwołania, ewentualnie o odmowę przyjęcia odwołania do rozpoznania, a na wypadek przyjęcia odwołania do rozpoznania - o oddalenie odwołania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie zauważyć należy, że w postępowaniu przed Sądem Najwyższym przy rozpoznawaniu odwołań od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa stosowanie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej nie może odbywać się wprost. Mimo że w art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, podobnie jak było to w poprzedniej regulacji, nie zastrzeżono odpowiedniego stosowania tych przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, to z materii w nich uregulowanej wynika, że muszą być one odpowiednio zmodyfikowane, z uwzględnieniem istoty postępowania odwoławczego (zob. w tej kwestii stanowisko zawarte w pkt 22–24, 26–28 komentarza do art. 13 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa z dnia 27 lipca 2001 r. (w:) T. Ereciński, J. Gudowski, J. Iwulski, *Prawo o ustroju sądów powszechnych. Ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa...*, s. 745–747). Także w orzecznictwie Sądu Najwyższego wykluczono możliwość stosowania przy kontroli zgodności z prawem uchwał Krajowej Rady Sądownictwa art. 398⁹ k.p.c., który dotyczy przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Konsekwencją niestosowania instytucji tzw. przedsądu przy rozpatrywaniu odwołań od uchwał Rady w sprawach indywidualnych jest niestosowanie w takich sprawach art. 398⁴ § 2 k.p.c. Odwołanie nie musi więc zawierać wniosku o przyjęcie go do rozpoznania i jego uzasadnienia (zob.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2002 r., III KRS 1/02, OSNP 2002 nr 18, poz. 448).

Zgodnie z art. 73 § 1 u.s.p., w sprawach przeniesienia sędziego w stan spoczynku, o których mowa w art. 70 i 71 tej ustawy, podejmuje decyzję Krajowa

Rada Sądownictwa, na wniosek sędziego, kolegium właściwego sądu albo Ministra Sprawiedliwości. W myśl § 3 powyższego artykułu, odwołanie w tych sprawach przysługuje sędziemu i prezesowi właściwego sądu, a w sprawach, w których wniosek został złożony przez kolegium sądu albo przez Ministra Sprawiedliwości - także temu kolegium albo Ministrowi Sprawiedliwości.

Użyte w tym przepisie sformułowanie „prezes właściwego sądu” należy interpretować w kontekście całościowej regulacji dotyczącej przeniesienia sędziego w stan spoczynku, która w postępowaniu dotyczącym tej kwestii przyznaje określone uprawnienia wyłącznie organom sądu okręgowego i sądu apelacyjnego. Mianowicie, z żądaniem przeniesienia w stan spoczynku oraz zbadania niezdolności do pełnienia obowiązków przez sędziego i wydania orzeczenia może wystąpić zainteresowany sędzia lub właściwe kolegium sądu (art. 70 § 2 u.s.p.). Orzeczenie w sprawie trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego doręczane jest zainteresowanemu sędziemu oraz odpowiednio prezesowi sądu okręgowego albo apelacyjnego (art. 70 § 3 u.s.p.). Od orzeczenia lekarza orzecznika zainteresowanemu sędziemu lub kolegium właściwego sądu przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (art. 70 § 3a u.s.p.). Przepisy te wskazują na usytuowanie postępowania w sprawie przeniesienia sędziego w stan spoczynku na tym szczeblu w hierarchii sądów powszechnych, na którym działają organy samorządu sędziowskiego (kolegia) upoważnione do zainicjowania tego postępowania. Co więcej, ustawodawca, wskazując prezesa sądu okręgowego i prezesa sądu apelacyjnego jako organy uprawnione do otrzymania orzeczenia lekarskiego, wyznaczył wprost ich status jako strony na etapie poprzedzającym postępowanie przed Krajową Radą Sądownictwa. Logiczną tego konsekwencją jest przeniesienie tego statusu do postępowania przed Radą.

Taki kierunek wykładni znajduje potwierdzenie w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego, który w sprawach o przeniesienie w stan spoczynku sędziego sądu rejonowego rozpatrywał merytorycznie odwołania wniesione przez prezesa sądu okręgowego (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2007 r., III KRS 7/06; z dnia 8 października 2014 r., III KRS 44/14 – niepublikowane).

Zatem stroną (uczestnikiem postępowania) w sprawie o przeniesienie w stan spoczynku sędziego sądu rejonowego i sędziego sądu okręgowego jest prezes sądu okręgowego, natomiast w sprawie o przeniesienie w stan spoczynku sędziego sądu apelacyjnego – prezes sądu apelacyjnego. Stąd też uprawnionym do wniesienia odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa (art. 44 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa) przenoszącej sędziego sądu rejonowego w stan spoczynku jest prezes właściwego sądu okręgowego.

Wobec powyższego odwołanie Prezesa Sądu Rejonowego w [...] od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa o przeniesieniu w stan spoczynku sędziego tego Sądu T. N. wniesione zostało przez nieuprawniony organ i podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. O kosztach postępowania rozstrzygnięto po myśli art. 102 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.